

Péter Márta

(azt mondom)

*azt mondom
édesem, és
istenre
gondolok*

*de akard-e a
szabadulást
a körvonalak lágy
kiiratkozását
magadból*

mese

*meséltél a
sejtedről, ki
így szólt
szomszédjához:
tudod, én vagyok
a nő,
te a
férfi*

*az én mesém meg
így szólt:
mindegy
mi vagy,
kiegészítelek.*

*és meghaltunk
mindketten*

az idő bennem

lassan jön válasz
de ha jön is
(szeretettel)
utána csönd
kiedzett várás
tenyészik, mintha
örök éltem
borulna minden más
tudatra, hogy
van időm, nekem
van végtelen.
hát igaz.
mert az ember
rohan, de
marad helyben
lelket egoval
keverten játszik, ez
összes birodalma
saját egyensúlya után-
eszmélésben is,
ám a földlény
csak rohan és
lemarad magáról.
de
nekem van időm
örökig, bennem
a mindenség-idő
tart, és kitart, s
várok e gazdagságban
végtelen várakozásban, az
egyetlen létében
'hol én vagyok
az idő, s én a
várás, lét-
mozdulás
örök helyben
érkezésben, el-
menésben
is lét
vagyok

lényi lényeg

*mennyi élet
hullámzik
bennem
mintha örök
nagy tágasság
volna lényi
lényegem
örök nagy
tengervilág
áttetsző élet-
álma, 'hol
minden
vagyok
mert
voltam
minden*

(pillenéni)

*pillenéni
araszol az utcán
bottal tipeg
bottal lebeg
úszik, míg
nyár ruhából
ujjatlanból állnak ki
senyves karjai
elúszik a boltba
(csak a szomszédba)
tegnap szél volt
elfújta a
pilleasszonyt
odafújta
ruháját kapta
volna fel, mert a
ruha volt összes
teremtési súlya,
lebegett dekátlan
mint álmom öreg-
asszonykája, 'kit
két ujjal csippentettem össze
mert papír volt a teste, de
pillenéni bemegy
a házba, és rácsos
ablakába pakol,
s a nyár-ruhából nőtt
karok, csupasz tagok
a függönyt húzkodva
birkóznak az élet
maradék tényével
aztán a fehérhajú
pille tán ágyára
száll és pillét
álmodik*

*

*(már álmodik végleg,
ablakán a függöny
megállt)*

(és ott)

*és ott ültem
az asztalnál
mindenki
asztalánál
ahol ti
ültetek
s talán még
ő
de jött
a hajnal
a földi
szárnyas
hangja
álom-
vég*

mintha

bezártam a házat
végleg, a
középső szobát is
írom, mintha
olvashatnád
a középső szobát
a nemlét élet-
jelét bennünk
bezártam (ahogy
életünkre zártak
ajtót)
a szobát közepén
asztalt, ágyat, mit
kiérdemeltünk
(írod réglevélben)
szobánkat, 'hol
nem vagyunk s
nem voltunk, ez
létünk sohája
igézete
soha lélegzete
(halál-
menekvése),
szabadság
a mindenek
élén
(írom)
ahol éltünk
és zuhantunk
másik éltbe
alá, és ki tudja
mintha ezt is
olvashatnád
mert mindig tudtad,
biztos lábakon
áll a metafizikád

írok hát, mintha
olvashatnád

tűnésben

*de
most csak ez a kép
lepergő esélypillanat,
ahogy
búcsúzik egy végtelen
mozdulattal
(int, legyint)
már a
múlás mozdult benne
a kifutó vonat
szelében
színlő szoknya*

-----
*és pont
lett (az utolsó
látás) eltűnő
alakja*

várta

*kilopódva sorsból
önvédve, menekülve
magába zárta magát
és csendjében
várta*

*.....
szótlanul
várta, míg látott
kifelé (mindig
látott) míg
akarta a
sokrendű
különiséget
élet-éleket
míg akarta
a látást
hallgatásba
fojtva is, a
fény meg törve
pergett, és
csontra hullva
halottult
a kemény-
csipke*

sors